

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Ekim 2025

Sayı: 65

Fiyat: 10 TL

Filistin'de işgale, soykırıma, ablukaya dur de!

“Türkiye işçi ve emekçileri bugün kendi tarihinin en ağır iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarıyla karşı karşıyadır. Yaşamı kuşatan çok yönlü sermaye politikaları karşısında örgütsüz ve dağınık bir haldedir. Ancak bu gerçek, hemen yanı başımızda yaşanan bir soykırıma karşı kayıtsız kalmanın gerekçesi olamaz. Unutulmamalıdır ki, eşitlik, özgürlük, barış ve insanca bir yaşam talep eden işçi sınıfı, bu hedefe ancak kendi dışında yaşanan her türlü baskı, sömürü ve adaletsizliğe de karşı çıkarak ulaşabilir.”

Bundan 2 yıl önce, 7 Ekim 2023'te Hamas'ın başını çektiği Filistinli direniş grupları, İsrail'e karşı sarsıcı bir saldırı gerçekleştirdi. Bu hamle, unutturulmaya çalışılan Filistin davasını yeniden dünya gündemine taşıdı.

Yıllardır hiçbir kural tanımadan ve hoyratça Filistin halkına saldıran, topraklarını gasp eden, katliamlardan geçiren, yaşam alanlarını açık hava hapisanelerine çeviren Siyonistler, aldıkları bu sarsıcı darbenin ardından Gazze'ye dönük insanlık dışı bir saldırıya giriştiler. O günden bugüne, Gazze yerle bir edildi. Kadınlar, gençler, çocuklar katledildi. Uygulanan gıda ambargosuyla Filistin halkı açlığa ve ölüme mahkûm edildi. İnsanlık tarihinin en büyük soykırımlarından biri, modern dünyanın gözleri önünde yaşandı. Bu akıl almaz vahşet ve kırım hâlâ sürüyor. ABD öncülüğündeki güçler, büyük bir arsızlıkla Gazze'nin boşaltılmasına dayalı “barış planları”ndan söz ederken, Siyonistler saldırılarını sürdürmeye devam ediyor.

Son verilere göre, 7 Ekim'den bu yana öldürülen Filistinlilerin

sayısı 70 bini, yaralananların sayısı ise 180 bini aşmış durumda. Yüz binlerce kişi yerinden edilmesine rağmen Gazze'de kalanlar ise en temel insani ihtiyaçlardan yoksun, açlık ve çaresizlik içinde olsalar da direnmeyi sürdürüyorlar.

Şimdilerde, İsrail'in artık “çizgiyi aştığını” düşünerek Filistin'i tanıma yoluna giden bazı emperyalist devletler ile bölgedeki Amerikan işbirlikçisi Arap rejimleri, gerçekte Gazze'deki yıkımı ve soykırımı açıktan seyrediyorlar. Hatta hatta dolaylı yoldan destekliyorlar.

Nihayet arzusuna ulaşıp Trump'tan bir randevu koparmayı başaran Saray rejiminin tutumu da özünde bu ikiyüzlülüğün farklı versiyonudur. Kürsülerde Filistin meselesini hamasi nutuklarla istismar eden Erdoğan, Trump karşısında Filistin'in adını dahi anma cesareti gösteremedi. Yandaş medya tarafından algı operasyonlarıyla “büyük bir diplomatik zafer” olarak pazarlanan bu ABD ziyareti, iktidarın Filistin meselesindeki samimiyezsizliğinin ve tutarsızlığının yeni bir göstergesi oldu.

AKP iktidarı, yalnızca söylem düzeyinde göstermelik tepkilerle yetinmekte, İsrail savaş makinesine hizmet eden askeri üsleri koruyarak, ticari ilişkileri gizlice sürdürerek Siyonist devlete fiilen destek vermektedir.

Başlangıçta, 7 Ekim saldırısının sivilleri hedef aldığı, İsrail'in “kendini savunma hakkı” bulunduğu, süregidenin bir din savaşı olduğu ve direnişin başını İslamcı örgütlerin çektiği gibi manipülasyonlarla zihinler bulandırılmaya çalışılsa da, bugün dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar Filistin halkıyla dayanışmak için meydanlara çıkmaktadır.

İşçiler grevler düzenlemekte, İsrail'e gönderilecek malların yüklenmesini reddetmekte, emperyalist devletlerin başkentleri de dahil olmak üzere pek çok şehirde Filistin halkıyla dayanışma sloganları yankılanmaktadır. Gıda ablukasını kırmak için oluşturulan en büyük insani yardım filosu olan Sumud Filosu, İsrail karasularına dayanmış durumdadır.

Ne yazık ki, Filistin halkı ve direnişiyle tarihsel bağı bulunan

Türkiye halklarının, işçi ve emekçilerinin, bu yaşananlara yönelik tepkisi bugüne kadar zayıf düzeyde kalmıştır.

Bir halk çoluk çocuk, kadın erkek, genç yaşlı demeden katledilirken, ülkeyi yöneten iktidar bunu sadece bıktırıcı nutukların malzemesi yapmanın ötesine geçmezken, bu utanç verici suskunluk artık sona ermelidir.

Evet, Türkiye işçi ve emekçileri bugün kendi tarihinin en ağır iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarıyla karşı karşıyadır. Yaşamı kuşatan çok yönlü sermaye politikaları karşısında örgütsüz ve dağınık bir haldedir.

Ancak bu gerçek, hemen yanı başımızda yaşanan bir soykırıma karşı kayıtsız kalmanın gerekçesi olamaz.

Unutulmamalıdır ki, eşitlik, özgürlük, barış ve insanca bir yaşam talep eden işçi sınıfı, bu hedefe ancak kendi dışında yaşanan her türlü baskı, sömürü ve adaletsizliğe de karşı çıkarak ulaşabilir.

Vedat'tan al haberi...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhani ne zaman ağzını açsa emekçi düşmanı kirli zihniyeti ortaya seriliyor. Önce kendisini ve elbette reisi cumhurunu övüyor, hemen ardından kaşıkla verdiği kepeyle almak için yaptığı hazırlıklar ortaya saçılıyor.

Geçtiğimiz günlerde katıldığı bir televizyon programında yine bu bilinen hikâyenin bir benzerini izledik. Emekli maaşlarının düşüklüğü ile ilgili bir soruya “Allah’a binlerce şükür emeklilerin maaşını zor koşulda olsak da ödüyoruz” diyerek yanıt verdi Işıkhani. Ardından da lafı dolandırmadan konuyu tasarruf tedbirlerine getirdi. Almanya, İngiltere gibi ülkelerde sosyal güvenlik sisteminde tasarruf

tedbirlerine doğru bir gidişat varmış! Tasarruf da ancak sosyal yardımlardan, emeklilerden, asgari ücretliden sağlanabilirmiş! Oradan kesilecekmiş ki bütçe dengelenecekmiş!

Dahası var... Almanya’da 40 yıl çalışan bir kişi 15 yıl emekli aylığı alırken, Türkiye’de 20 yıl çalışanlar 40 yıl emekli aylığı alıyormuş! Almanya’da bile sosyal güvenlik sisteminin küçülmesi gerektiği yönünde haberler çıkmış!

Herhalde, “Almanya’da böyle haberler çıktıysa, düzenlemeyi ilk biz yapalım, bütün dünya bizi kışkansın” diye düşündü Işıkhani.

Verdiği bilgilerin yalan yanlış olması bir yana, biz bugüne kadar kendilerinin hiç zor koşulda

olduklarını görmedik. Emekçinin boğazından kesmeyi düşündükleri kadar itibardan tasarruf etmeyi hiç düşünmediler nedense. Belirledikleri emekli maaşlarını yıllardır nasıl adım adım erittiklerini de hepimiz çok iyi biliyoruz. Ve emekçiden kestikleri kaynakları nerelere, kimlere peşkeş çektiklerini de çok iyi görüyoruz. Daha geçtiğimiz günlerde kadın işçiler için patronlara verdikleri teşviklerle övünüyorlardı mesela bu zat-ı muhterem.

Yağma yok Vedat Efendi! Emekçinin alınterini çalıp kapitalistlere yem etmene daha fazla sessiz kalmayacağız. Zor koşulları da işte o zaman, o yaptığınız kirli planları boğazınıza dizdiğimizde göreceksiniz.

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0065 *

Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Ekim 2025 *

Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *

Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *

EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *

Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2

Kartal / İstanbul

Tel: 0 (506) 597 1917 *

Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve

Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2

Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Karadeniz’de bulunduğu doğal gaz Washington’dan gelecek!

AKP şefi Erdoğan’ın dört gözle beklediği Trump görüşmesi nihayet gerçekleşti. İki diktatör bol bol hasret giderdiler. Ama hasret gidermekle de kalmadılar elbette, iki saat yirmi dakika boyunca geleceğimizi çalacak planlara da imza attılar.

Görüşmeden yansıyan kareler üzerine çok fazla tartışma oldu. Trump’ın Rahip Brunson olayını hatırlatarak verdiği ince ayar en dikkat çekici yanlardan biriydi. En fazla tartışılan konu ise Trump’ın hileli seçimler ile ilgili söyledikleri oldu. Biden’a karşı kaybettiği bir

önceki seçimin hileli olduğunu iddia eden Trump parmağıyla Erdoğan’ı işaret ederek “Hileli seçimleri en iyi o bilir!” dedi. Erdoğan’ın da bol bol övündüğü gibi kaybettiği seçim olmadığına göre Trump’ın “hileli seçim” derken neyi kastettiği ise tam bir muamma(!) Acaba Erdoğan’ın seçimleri hile ile kazandığını ima etmiş olabilir mi?

Seçim deyince hemen akla doğal gaz meselesi geliyor bir de tabii. Malum Erdoğan her seçim öncesinde Karadeniz’de yeni bir doğal gaz rezervi keşfedildiğini açıklıyor. En son seçimde bulunan(!) doğal gaz rezervi milyarlarca metreküptü ve Türkiye’nin on yıllar boyunca

doğal gaz ihtiyacını karşılayacağı söyleniyordu. Bugüne kadar bulduklarını açıkladığı doğal gaz rezervlerini toplasak dünyanın toplam rezervinden fazla olması kuvvetle muhtemel.

Ama dünya lideri olmak alçak gönüllü olmayı gerektiriyor olmalı ki elinin altında bunca rezerv varken Erdoğan gitti Amerika’dan 20 yıl boyunca sıvılaştırılmış doğal gaz ithal edileceğine ilişkin bir anlaşmaya da imza attı. Belli ki ABD ekonomisi zor durumda. Dünya lideri Erdoğan’dan Karadeniz’de keşfettiği doğal gaz rezervini önce ABD’ye taşıyacak, orada sıvılaştırıp tekrar getirip bize sunacak. Ne diyelim, dünya lideri olmak zor zanaat!

“Eksen değişikliği” değil, sermaye sınıfının çıkarları!

ABD’de gerçekleşen BM toplantısı ve ardından Saray rejiminin şefi Erdoğan’ın ABD devlet başkanı Trump ile görüşmesi öncesi Devlet Bahçeli, Gazze’de yaşanan insanlık dramıyla ilgili yaptığı açıklamada “ABD-İsrail şer koalisyona karşı Türkiye, Rusya ve Çin ittifakı” için çağrı yaptı. İktidarın ana bileşeni olan Erdoğan’ın büyük bir hevesle ABD başkanı ile görüşmeye hazırlandığı günlerde Bahçeli’nin bu çıkışına elbette şaşırırlar oldu.

ABD ziyareti sırasında Bahçeli’nin açıklamasını soran basın mensuplarına Erdoğan’ın yanıtı ise “Doğrusu ben onu tam takip edemedim, hayırlısı olsun” oldu.

Erdoğan, Amerika’dan, Amerikan emperyalizminin şefi Trump’ın tüm taleplerine boyun eğerek, Rusya’ya yaptırım uygulanması başta olmak üzere dayatmalarını kabul ederek geri döndü. Bu görüşmenin ardından Devlet Bahçeli, öncesinde yaptığı açıklamaları yineledi ve Türkiye, Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti’ni kastederek “Avrasya coğrafyasının üç gücünün eşit konumlarda bir araya gelişinin esas” olduğunu vurguladı. Bunun askeri değil, sivil ekonomik iş birliği olması gerektiğini söyleyerek Türkiye için “iki yöne bakma zamanı” olduğunu belirtti.

Bahçeli’nin son çıkışı Türkiye’nin dış politikasında ne eksen

değişikliği önerisidir ne de iktidar ortakları arasında çatırdama olduğunun göstergesidir. Bahçeli de en az Erdoğan kadar Amerikancıdır, NATO’cudur.

Görüşmenin öncesinde yapılan açıklamanın Erdoğan’ın Trump’la pazarlığında elini güçlendirmeyi hedeflemesi muhtemel olmakla birlikte Bahçeli, “devlet aklıyla” davranarak tümüyle sermaye sınıfının çıkarlarına göre konuşmaktadır. Trump’un görüşmede küresel çıkarları uğruna Erdoğan’a dayatmalarının ardından yaptığı açıklamalar da yine içeride ve dışarıda büyük bir sıkışma yaşayan sermaye sınıfının ihtiyaçları çerçevesindedir.

Zira 2024 verilerine bakıldığında bile Türkiye’nin ithalatında ilk sırada Çin, ikinci sırada Rusya yer alırken Amerika 6.sırada yer almaktadır. Yanı sıra Avrasya coğrafyasının “ortasında” bulunan Türki cumhuriyetlere dönük emperyal hesapların da böylesi bir iş birliğini gerektirdiğini düşünmektedir.

Erdoğan gibi Bahçeli’nin de ne Gazze umurundadır ne de Ortadoğu halklarının çıkarları... Tek gayeleri, çok yönlü kriz içinde debelenen, gün geçtikçe çürüyen ve çürüdükçe tükenen bu rejimi ayakta tutmaya çalışmaktır.

ABD’nin kapısında meşruiyet arayanlar!..

Saray rejiminin şefi Erdoğan, altı yılın ardından nihayet ABD Başkanı Trump ile görüşebildi. Görüşmeden hemen önce bazı ABD ürünlerine uygulanan ek gümrük vergilerinin kaldırılması, alınan randevunun bedelinin ne olacağını baştan ortaya koydu. Türkiye’nin ABD’den Boeing uçakları satın alacağına dair haberler ise, bu görüşmenin ekonomik maliyetinin yüksek olacağının bir başka göstergesiydi.

Ancak mesele yalnızca ekonomik boyutla sınırlı değildi. Trump yönetimi, görüşme öncesi ve sonrasında Erdoğan’ın önüne Amerika’nın taleplerinden oluşan bir liste koydu ve Türkiye’nin yerine getirmesi gereken görevleri açıkça dile getirdi. Üstelik saray rejiminin meşruiyeti ABD yetkilileri tarafından doğrudan tartışmaya açıldı. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio’nun “Trump’la görüşmek için sıraya girip adeta yalvarıyorlar” sözleri ve ardından ABD Ankara Büyükelçisinin, “Erdoğan’ın ihtiyacı olan meşruiyeti Trump sağlayacak” minvalindeki açıklamaları, görüşmenin esas işlevini ortaya koyar nitelikteydi.

İktidar medyası Trump’ın Erdoğan’a yönelik övgülerine sığınarak görüşmenin iyi geçtiğini göstermeye çalışsa da, bu buluşma, ülkede yitirilen meşruiyeti dış destekle ayakta tutabilmek için her türlü dayatmanın sineye çekildiği bir tabloyla sonuçlandı.

Türkiye’nin parasını ödediği halde bir türlü teslim alamadığı F-35 savaş uçaklarına dair talepler bir kez daha ertelendi. Trump bir yandan Erdoğan’ın sırtını sıvazlarken, diğer yandan Rahip Brunson’un bir telefonla nasıl serbest bırakıldığını hatırlatarak aşağılayıcı bir tutum sergiledi. Rusya-Ukrayna Savaşı’nda ABD politikalarına aykırı bir duruşun asla kabul edilmeyeceğini belirten Trump, Rusya’dan doğal gaz ve petrol alımının sona erdirilmesini talep etti. Dahası, 50 milyar dolarlık sıvılaştırılmış doğalgaz anlaşmasını Erdoğan’a imzalattı.

Orta Doğu politikalarında Erdoğan’a övgüler dizilse de, saray rejiminin talepleri “öncelikli olarak yerine getirilmesi gereken görevler”

şartına bağlandı. Bu görüşme, Türk sermaye devletinin Amerikan emperyalizmine ne denli bağımlı olduğunu ve bu ilişkinin efendi-köle sınırlarını dahi zorladığını açıkça ortaya koydu.

AKP iktidarı, derinleşen ekonomik ve siyasal kriz nedeniyle toplumsal meşruiyetini ve seçmen desteğini hızla kaybediyor. İçeride baskı ve zorbalığı tırmandıran rejim, ayakta kalabilmek için emperyalist güçlerin desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. Bu gerçeğin farkında olan Trump yönetimi ise süreci kendi çıkarları doğrultusunda kullanmakta tereddüt göstermiyor.

İtaat karşılığında meşruiyet dilenen rejim, bu nedenle Trump’ın küçültücü tavırlarına sessiz kalıyor, her türlü dayatmayı kabul ediyor. Dünya lideri pozlarında BM kürsüsünde esip gürleyen Erdoğan, Trump karşısında Filistin’deki vahşetin adını dahi ağzına alamıyor.

Türk sermaye devletinin ABD emperyalizmine olan bağımlılığı, uzun yılların ürünü bir olgudur. Bugüne kadar her iktidar ABD emperyalizminin onay ve icazetine ihtiyaç duymuş, dayatmalarına çeşitli düzeylerde boyun eğmiştir. Bunun bedelini ise her zaman işçi sınıfı ile emekçiler ödemiştir.

Çürümüş saray rejimi döneminde ise bu bağımlılık ilişkilerinin faturası çok daha ağır ve yıkıcı olmaktadır. Sadece bu görüşmenin Türkiye’ye ekonomik maliyeti 50 milyar doları aşmıştır. Daha önemlisi, saray rejimi emperyalistlerden aldığı bu “meşruiyet” ile içeride sömürü, baskı ve zorbalığı daha da artıracak ve batı emperyalizminin savaş politikalarına daha sıkı biçimde entegre olacaktır. Bu ise, iktisadi ve sosyal krizin daha da derinleşmesine, işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına binecek yükün büyümesine yol açacaktır.

İşçi sınıfı yalnız saray rejimin politikalarına değil, emperyalist dayatma ve saldırganlık politikalarına karşı da mücadele etmek zorundadır. Emperyalist kölelikten kurtulmanın yolu ise bu köleliğin gönüllü taşıyıcısı olan sermaye düzeninden kurtulmaktan geçmektedir.

Bir göçmen işçi daha vahşice katledildi...

Göçmen işçilerin katili kapitalizm!

İstanbul Başakşehir’de Moldova uyruklu Nicolai Palamarcuic adlı işçi elleri-ayakları bağlanarak ve vahşice dövülerek öldürüldü. Cihan Deri isimli işyerinde çalışan göçmen işçi gözü dönmüş patronların ağır işkencesi sonucu canice katledildi.

Kapitalistlerin bu pervasızlığının arkasında bu baskı ve sömürü düzeni var. Bu düzenin dümeninde yer alan saray rejimi hem kapitalistlerin işçilere yönelik sınırsız sömürüsüne onay veriyor. Hem de kapitalistlerin işlediği bu tür suçlara karşı onları koruyor.

Türkiye’de göçmen işçiler son derece ağır koşullarda çalışıyorlar. En düşük ücretler göçmen işçilere reva görülüyor. Göçmen işçiler yasal güvencelerden yoksunlar. Kayıt dışı çalıştırılıyorlar. Ücretlerini istediklerinde işten atılıyorlar. En ufak bir hak talep ettiklerinde kapitalistler harekete geçiyor, göçmen işçileri ihbar ediyorlar. Böylece göçmen işçilerin sınır dışı edilmesini sağlıyorlar. Göçmen işçileri tehdit ediyor, şantaja, dayaa, işkenceye maruz bırakıyorlar. Ve

yeri geldiğinde onları öldürmekten bile çekinmiyorlar.

Sermaye basını göçmen işçinin katledilmesini mazur göstermek için haberler yaptı ve hala da yapıyor. Katledilen göçmen işçinin işyerine ait bir evrakı alırken yakalandığı yalanı öne çıkarılıyor. Böylece katil patron ve işbirlikçilerinin suçları hafifletilmek isteniyor. Bu haberleri yapan sermaye basınında alınan evrakın niteliğine dair bir tek cümle yazılmıyor. Alınan evrakın göçmen işçiye zorla imzalatılan senet olduğu gerçeği özenle saklanıyor.

Göçmen işçilerin sayısı artıyor. Kapitalistler için ucuz işçiliğin kapıları ardına kadar açılıyor. Her gün daha fazla göçmen işçi üretim ordusuna katılıyor. Çoğu kayıt dışı ve güvencesiz çalıştırıyor. Günde 14-16 saat ter akıtıyorlar. İzbe koşullarda yaşamak zorunda kalıyorlar. Barınma sorununu iliklerinde hissediyorlar. Doğru düzgün beslenemiyorlar.

En fazla iş cinayetlerine göçmen işçiler maruz kalıyorlar. Kayıtlara

geçen her yüz iş kazasının altısında göçmen işçiler can veriyor. Kayıtlara geçmeyen göçmen işçilerin hayatını kaybettiği iş cinayeti sayısı çok daha fazladır. Göçmen işçilerin hayatları değersizleştiriliyor. Kapitalistlerin sömürü çarkları göçmen işçilerin kanıyla sulanıyor.

9 Kasım 2023’te de Afgan maden işçisi Vezir Mohammad Nourtani’nin cesedi yakılmış halde bulunmuştu. Çalıştığı madenin kaçak olduğu anlaşıldı. Nourtani’nin yakılarak öldürüldüğü ortaya çıktı. Buna rağmen madeni işleten kan emici kapitalistlere ödül gibi cezalar verildi. İşçiyi vahşice öldürüp gömen iki eli kanlı katile “taksirle

öldürme” suçundan 5 yıl 8’er ay, 4 katile ise “delil karartma” suçundan 1 yıl 8 ay ile 4 yıl 6 ay arasında hapis cezası verildi.

İşçi ve emekçiler göçmen işçilere yönelik şiddete ve sömürüye karşı mücadele etmelidir. Göçmen işçilerle yan yana durmalıdır. İş cinayetlerinin üstünün örtülmesine, kapitalistlerin cezasız kalmasına izin vermemelidir. Kapitalistlerin en ağır cezaları alması için mücadeleyi büyütmelidir.

Göçmen işçilerin başlarına gelen her şey sınıfsaldır. Çözümün yolu, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının birleşik mücadelesinden geçmektedir.

Kuyu tipi hapishaneler insanlık suçudur!

İktidar bir yandan yargı terörüyle herkesi hapishanelere doldururken, diğer yandan hapishane koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırıyor. Sadece yeni hapishaneler inşa etmekle de kalmıyor; “S Tipi”, “Y Tipi” ve “Yüksek Güvenlikli” adlarıyla, tecrit uygulamalarının en sert biçimde hayata geçirildiği yapılar kuruyor. Kuyuya benzetilen bu hapishanelerde, altı adımlık dar hücrelerin havalandırması bile bulunmuyor, pencereler sık tellerle kapatılıyor, mahpuslar gün boyu kameralarla izleniyor. Kapılar elektronik sistemlerle açılıp kapanıyor. Sağlık hizmetlerine erişim, sohbet ve görüş hakları ciddi biçimde kısıtlanıyor. Tutsaklar günün 23 saatini tek başlarına hücrede geçiriyor. F Tipi cezaevlerinin devamı niteliğinde olan bu yeni tip hapishanelerden

şu anda 7 S Tipi, 13 Y Tipi ve 23 Yüksek Güvenlikli hapishane bulunuyor. Yenilerinin inşası için bizim vergilerimiz üzerinden büyük bütçeler ayrılıyor.

Siyasi iktidar sermaye sınıfının çıkarlarını koruyan politikaların ağır faturasını işçi ve emekçilere ödetmek istiyor. Ancak bu faturayı kabul ettirecek toplumsal rızayı üretmediği için zorbalığın dozunu her geçen gün artırıyor. Muhalif her kesime adeta dizginlerinden boşalmış bir şiddetle saldırıyor. Haklarını isteyen işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler polis ve yargı terörüyle karşı karşıya kalıyor. Sokak röportajları, sosyal medya paylaşımları, haber programlarında edilen sözler vb. tutuklamaların bahanesi oluyor.

Bu kapsamlı saldırının asıl amacı, toplumsal muhalefeti bütünüyle

ezmek, emekçilerin iradesini felç etmek ve onları kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkûm etmektir.

Kuyu tipi hapishaneler her ne kadar devrimcilere yönelik gibi görünse de, gerçekte tüm toplumu sindirmek için inşa ediliyor. Bu nedenle işçi sınıfı, aynı zamanda kendisine yönelmiş bu saldırıya karşı durmalı, demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkmalıdır.

Benzer bir amaçla 1970’li yıllarda DGM gündeme gelmiş, ancak o dönem işçi sınıfı bu yeni mahkemelerin esas olarak kendi mücadelesini hedef aldığını bilerek davranmış ve bu saldırıyı örgütlü gücüyle püskürtmüştü. Dönemin DİSK’i, DGM’lerin işçi sınıfı açısından ne anlama geldiğini şu sözlerle ifade etmişti:

“DGM’ler, ekonomik, siyasal ve ideolojik derin bir buhran içine giren sermaye sınıflarının kendi sınıfsal iktidarlarını korumak için kurduğu açık baskı araçlarıdır. Burjuva devletini korumak, bu devletin sınıfsal yapısını değiştirecek işçi sınıfının örgütlü sendikal, demokratik, siyasal ve ideolojik mücadelesini bastırmakla eş anlamlıdır.”

O günden bugüne sermayenin işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini zor aygıtlarıyla bastırma politikası değişmemiştir. Emekçiler bu baskı ve zorbalık politikalarının bir parçası olan kuyu tipi hapishane işkencesine karşı durmalı, buna direnen devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olmalıdır. Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin bir parçası ve tarihsel sorumluluğudur.

İşçinin ne yaşadığı Arslan'ın umurunda değil!

HAK-İŞ Genel Başkanı Mahmut Arslan, 2026 yılında geçerli olacak asgari ücretin belirlenme sürecine katılmayacaklarını açıkladı. Yaptığı açıklamada Arslan, AKP'ye de akıl verdi, “*Faturayı hükümet ödüyor, siz bu işe niye karışıyorsunuz?*” diye sordu.

Arslan'a göre hükümet komisyonda yer almamalı, taraflar isterse hakemlik görevi üstlenmeliymiş. Yoksa insanlar “*Cumhurbaşkanı asgari ücreti artırmadı*” diye düşünüyor! Yeri geldiğinde Erdoğan'a saatlerce methiyeler dizen, teşekkür üstüne teşekkür eden Arslan, asgari ücret döneminde işçilerin sermaye devletine güveninin zayıflamasına fazlasıyla üzülüş görünüyor.

Arslan, devletin zaten sermayenin safında olduğu gerçeğinin tüm çıplaklığı ile ortaya serilmesinden huzursuz oluyor. Bunun üstünü madrabazlıklarla örtmek istiyor. Yoksa, kendi önerisinde de devlet komisyonda tarafsız(!) hakem olarak yer almaya devam ediyor.

Bu sendika bürokrati da gayet iyi biliyor ki gerçekte ise devlet her zaman sermayenin tarafında. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda ve her yerde. Onun varlık nedeni sermayenin çıkarlarının korunması önündeki engellerin temizlenmesidir. Hak-İş başkanı bir kez daha iktidarı korumaya

çalışırken kendi gerçek safını da belli etmiş oluyor.

Yıl başında Türk-İş Genel Başkanı Ergun Atalay da komisyon garabetine sözde tutum almış, bundan sonra komisyon toplantılarına katılmayacaklarını söylemişti. Şimdi de Arslan aynı şeyi söylüyor.

Normalde Asgari Ücret Tespit Komisyonu adı altında oynanan orta oyununa piyon olmayı reddetmeleri önemli olurdu. Eğer karşılığında bir mücadele örgütleyecek olsalardı. Ama, biz ne yapacaklarını da niyetlerini de biliyoruz! Köşelerine çekilip üç maymunu oynayacaklar, ondan sonra da “*Biz, zaten komisyon da yoktuk!*” diyerek sorumluluğu üzerlerinden atmaya çalışacaklar.

Komisyonunda ya da değil, asgari ücret döneminde işçi sınıfının karşısında üç güç var: iktidar, sermaye ve sendikal bürokrasi. Kıvrımların bugünden başladığına bakılırsa, bize yine sefalet ücreti reva görülecek. Onların ne istediği de, ne yapacakları da belli.

Önemli olan şu, orta oyununun bu yeni perdesi açılırken işçi sınıfı ne diyecek? Biz, işçi sınıfını seyirci değil, taraf olmaya çağırıyoruz. Oynadıkları sahneyi bu vasat oyuncuların başına yıkmaya çağırıyoruz.

Çözüm BM genel kurullarında değil halkların mücadelesinde

Birleşmiş Milletler 80. Genel Kurulu, “Birlikte Daha İyi: Barış, Kalkınma ve İnsan Hakları İçin 80 Yıl ve Daha Fazlası” temasıyla toplandı. Filistin’de soykırım, Ukrayna’da savaş ve dünyanın dört bir yanında emperyalist saldırganlık politikaları sürerken, “barış ve insan hakları” temalı bir genel kurulun gerçekleştirilmesi, emperyalist dünya düzeninin ikiye bölünmüşlüğü gözler önüne sermekten öte bir anlam taşımamaktadır.

Ancak bu durum şaşırtıcı değildir. Zira, İkinci Dünya Savaşı sonrasında “barışı tesis etmek” iddiasıyla kurulan Birleşmiş Milletler, geride kalan 80 yılda ABD ve diğer emperyalist güçlerin savaş, saldırganlık ve sömürü politikalarını meşrulaştırmaktan başka bir rol oynamamıştır. 80. Genel Kurul’da da benzer bir tablo yaşanmıştır.

Bu yılki BM Genel Kurulu’na Filistin gündemi damgasını vurdu. Aralarında Fransa, İngiltere, Kanada, Avustralya ve Portekiz’in de bulunduğu bazı ülkeler, BM kürsüsüne Filistin devletini tanıdıklarını söyleyerek çıktılar. “Filistin Sorununun Barışçıl Çözümü ve İki Devletli Çözümün Uygulanmasına İlişkin New York Bildirgesi” ise 142 “evet” oyuyla kabul edildi. Oturum boyunca birçok devlet başkanı İsrail’i kınayan açıklamalarda bulundu. Yine yüksek perdeden konuşan Erdoğan “dünya liderleri”ni “Filistinli mazlumların yanında dimdik durmaya” çağırdı. Genel Kurul’da “dünya liderleri”nin gösterdiği en “radikal” tepki ise, Netanyahu BM kürsüsüne çıktığında salonu terk etmek oldu.

Ancak “Filistin Sorununun Barışçıl Çözümü ve İki Devletli Çözümün Uygulanmasına İlişkin New York Bildirgesi”, sorununun çözümüne dair gerçek ve somut bir irade ortaya koymamaktadır.

Dahası, bildirgeye imza atanların, kendi ifade ettikleri sınırlar içinde dahi adım atmayacakları açıktır. Nitekim ABD bildirgeye “hayır” oyu vermiş ve Trump “Filistin’i tanımak, Hamas’ı ödüllendirmektir” diyerek son noktayı koymuştur. Batılı emperyalistlerin göstermelik olarak yapabileceklerinin sınırları bundan ibarettir.

Genel Kurul’un dikkat çeken bir diğer gündemi ise Colani’nin BM kürsüsünden konuşması olmuştur. Düne kadar BM Güvenlik Konseyi kararıyla aranan bir terörist olan Colani’nin bugün “devlet başkanı” sıfatıyla konuşması, Birleşmiş Milletler’in çürümüş yapısının bir başka göstergesidir. Sayısız katliamın sorumlusu, IŞİD artığı bir zihniyetin temsilcisi olan Colani, emperyalist-siyonist efendilerine sadakatının karşılığını bu kürsüye çıkarılarak almıştır.

80. BM Genel Kurulu, “barış” ve “insan hakları” gibi kavramların içinin emperyalist-siyonist çıkarlar uğruna nasıl boşaltıldığını ortaya koymuştur. Emperyalistlerin savaş, saldırganlık ve sömürü politikalarını sürdüreceklerini bir kez daha göstermiştir.

Bu politikalarla karşı çıkmak, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların ortak görevidir.

Ekonomik krizin en ağır bedellerini ödeyen, tüm demokratik hakları baskı ve zorbalıkla engellenen ve AKP iktidarı tarafından Ortadoğu’daki savaş politikalarının suç ortağı haline getirilmeye çalışılan Türkiye işçi ve emekçilerinin, BM Genel Kurulu’nda sergilenen bu ikiye bölünmüş politikardan bekleyebileceği hiçbir şey yoktur.

Başta Filistin’de yaşananlar olmak üzere, emperyalist-siyonist savaş ve sömürü politikalarını durdurmanın tek yolu, işçi sınıfının kendi bağımsız ve örgütlü mücadelesinden geçmektedir.

TPI grevinde iflas tartışmaları tekrar gündemde

TPI'da grev 5. ayına girdi. Son süreçte TPI sermayesinin ABD'de başvurduğu iflas yapılandırması sonrasında, TPI Türkiye iştirakinde XCS adlı firmaya hisse devri gerçekleştiği kamuoyuna açıklandı.

Sermayenin iflasa giden süreçte alacaklılardan kaçma hamlesi olarak görülen bu devir, işçilerin de durumunu belirsizliğe sürüklüyor. Buna karşı işçiler 22 Eylül günü Konak'ta Petrol-İş İzmir şube önünde sendika yönetiminden açıklama ve somut adım talebiyle toplandı. Açıklamada belirsizliğin

sürdüğü ifade edildi.

26 Eylül'de ise TPI T1 Sasalı fabrikası önünde işçilere hukuki bilgi vermek için sendika bölge avukatı ile toplantı yapıldı.

Sonrasında şube, temsilciler ve işçiler arasında yan yana gelinerek bundan sonraki süreçte ses getirecek eylemler yapılması konusunda ortak kararlar alındı, eylemli bir yol haritası izleneceği belirtildi.

İşçilerin ekonomik zorluğu giderek artarken, yaşanan belirsizliğe ve hareketsizliğe karşı tepkiler artıyor.

Tapeten grevi sürüyor!

Tapeten Mensucat işçilerinin sendikal hakları için başlattıkları grev bir aya yaklaştı. İşten atılan işçilerin fabrika önünde direnişi devam ediyor.

Direnişin 12.gününde Tapeten Mensucat işçilerini ilerici-devrimci kurumlar ziyaret ettiler. Fabrika önündeki direniş alanına gelindiğinde kurumlar adına konuşma yapıldı. Konuşmada patronun keyfi tutumu teşhir edilerek işçilerin direnişi selamlandı. Konuşmanın ardından işçilerle sohbet edildi. Sohbette direnişin uzun soluklu olması gerektiğine dikkat çekilerek direnişin sesinin

diğer işçi emekçi bölüklerine taşınmasının öneminin altı çizildi.

Direnişin 23.gününde ise Tapeten Mensucat'ın merkez ofis binasının bulunduğu Ankara Yenimahalle Erciyes İş Merkezi önünde eylem yapıldı.

Burada yapılan açıklamada Tapeten patronunun kamuoyunda kendisini "hayırsever" olarak lanse ettiği belirtilirken, işçilerin patrona servet kazandığı ve buna rağmen işçilerin kölelik koşullarında çalıştırıldığı belirtildi. Yanı sıra patronun sendikayı ve TİS'i tanımaması teşhir edildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Petrol-İş üyesi Gübretaş, TPI, Temel Conta işçilerinin grevleri sürüyor.

Eskişehir ETİ'de imzalanan TİS'e karşı çıktıkları için işten çıkarılan işçiler 22 Eylül günü yaptıkları eylemle Tekgıda-İş bürokratlarını protesto etti.

Sendikalaştıkları için işten çıkarılan Lastik-İş üyesi Rehau işçileri 23 Eylül günü fabrika önünde eylem yaptı.

Göçmen Sendikası Girişimi, Moldovalı işçi Nicolai Palamarcuuc'un işkenceyle öldürülmesine ilişkin 28 Eylül günü Cihan Deri'nin önünde eylem gerçekleştirdi.

Dev Sağlık-İş üyesi işçiler örgütlü oldukları hastanelerde yaptıkları eylemlerde TİS farklarının taksitle değil, tek seferde ödenmesini talep etti.

Birleşik Metal-İş üyesi Hyundai işçileri 20 Eylül günü şirketin genel merkezi önünde sendikali ve toplu sözleşmeli çalışma hakkı için eylem yaptı.

Sendikalaştıkları için işten atılan ve ocak ayından bu yana direnişlerini sürdüren DIGEL Tekstil işçileri imza kampanyası başlattı.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi SAG Hidrolik işçileri 16 Eylül günü fabrika önünde eylem yaptı.

Adıyaman'da deprem konutları inşaatında çalışan ve 5 aydır ücretleri ödenmeyen işçiler 23 Eylül günü valilik önünde eylem yaptı.

BİRTEK-SEN üyesi Peri Tekstil işçileri, 17 Eylül günü yaptıkları basın toplantısıyla çadır direnişini sonlandırdıklarını, eylemlerine devam edeceklerini duyurdu.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Mert Akışkan Gücü'nde grev günü olan 26 Eylül'de anlaşma imzalandı.

Buca Belediyesi'nde ücret ve diğer alacakları için sekiz gün boyunca eylem yapan işçilerin talepleri kabul edildi.

Kayyım atanan Van Büyükşehir Belediyesi'nden işten çıkarılan Genel-İş üyesi 223 işçinin direnişi 2 aydır sürüyor.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı ANFA şirketinde işten çıkarılan işçiler 22 Eylül günü belediye önünde, 23 Eylül günü ise CHP genel merkezi önünde eylem yaptı.

Beş aydır ücretlerini alamayan İzmir Karşıyaka Belediyesi işçileri 23 Eylül günü yeniden iş bırakma eylemi yaparken, Maltepe Belediyesi işçileri ise TİS'in uygulanmaması ve keyfi işten çıkarmalara karşı 24 Eylül'de belediye binası önünde eylem gerçekleştirdi.

“Sermayenin cebine daha kaç kişi lazım?”

“Sermayenin cebine kaç kişi lazım? Ne kadar para istiyorsunuz? Bu insan 28 yaşındaki oğlunu kaybetti. Bütün işçi sınıfını depoya kapatın. Başka biri ölmeyecekse abim parçalandı ben de parçalanayım. Türkiye Cumhuriyeti devleti, sizin için hep zenginler mi hep sermayedarlar mı önemli?”

Yukarıdaki sözler, iş cinayetinde abisi Halis Yılmaz’ı kaybeden Merve Nur Yılmaz’a ait. 5 yıl

önce Sakarya Hendek’te bulunan Büyük Coşkunlar Havai Fişek fabrikasında meydana gelen patlamada 7 işçi yaşamını yitirdi, 114 işçi yaralandı. Patlama sonrası AKP’li milletvekilleri patronu ziyaret edip “geçmiş olsun” demiş, daha işçiler toprağa verilmeden AKP ile yakınlığı ile bilinen kapitalistler patrona “moral yemeği” düzenlemişlerdi. Dönemin ilgili bakanları “Denetimler yapılıyor.

Sorumlular kim olursa olsun, ucu kime dokunursa dokunsun, hesap sorup, en ağır cezayı vereceğiz” demişlerdi... İşte o dava sonuçlandı, patron Yaşar Coşkun, ödül gibi bir cezayla tahliye edildi.

Davada daha önce ikisi fabrikanın patronu olan üç sanık hakkında bilinçli taksirle insan öldürme suçundan ceza verilmiş, diğer dört sanık için ise taksirle ölüme sebep olma suçundan hüküm kurulmuştu. Ailelerin itirazı üzerine Yargıtay 12. Ceza Dairesi, fabrika sahibi tutuklu tek sanık Yaşar Coşkun’a olası kastla insan öldürmek suçundan ceza verilmesi gerektiğini belirterek kararı işçiler lehine bozmuştu. Yeniden görülen davada mahkeme Yargıtay kararına direndi. 7 can için 15 milyon kefaletle, aynı zamanda MÜSİAD Sakarya Şube Başkanı da olan patron Yaşar Coşkun’u tahliye etti.

Hendek patlaması davası, bu düzende en ucuz maliyet kaleminin işçi canı olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Yaşanan katliam kapitalizmin işleyişini, yargılama süreci de burjuva hukukun

sermayedarlar için olduğunu ortaya koydu. Büyük Coşkunlar Havai Fişek fabrikasında son 11 yılda yaşanan 4 patlamadan ders çıkarılmadı. Çalışma Bakanlığı denetimlerinin haberli yapıldığı fabrikada üretim baskısı artırıldı, işçilere yanmaz kıyafetler verilmedi, işçilerin patlama olacağına dair uyarıları dikkate alınmadı, vb... Dolayısıyla sonuç kaçınılmazdı.

Bu ülkede işçiler taş ocaklarında, madenlerde, fabrikalarda, atölyelerde, limanlarda üç kuruşluk önlemler alınmadığı için katlediliyor. Yalnızca şehirler, isimler, sayılar değişiyor. Teknolojik-bilimsel alanda yaşanan devasa gelişmeye rağmen, iş güvenliği ve çalışma koşulları yüzyıllar öncesinden bir farklılık göstermiyor. Bu kokuşmuş düzen kapitalistlere iki milyon liraya işçi öldürme özgürlüğü, işçilere ise ölüm sunuyor. İş cinayetleri ancak emeğiyle geçinenlerin mücadelesiyle durdurulabilir. Eline işçi kanı bulaşanlar er ya da geç işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin gücüyle yargılanacak, iş cinayetlerinin hesabı sorulacaktır.

Emekçiye tasarruf, siyasetçiye bürokrata şatafat düzeni sürüyor

Hükümetin büyük bir övünçle açıkladığı “tasarruf tedbirleri”, gerçekte yalnızca işçi ve emekçilere, halka dayatılan kısıtlamalardan ibaret. Halktan kemer sıkması istenirken, kamu kurumlarının harcamaları hız kesmeden devam ediyor. Hazine ve Maliye Bakanlığı’nın son verileri de bu durumu açıkça ortaya koyuyor.

Bu verilere göre devlet, yalnızca 8 ayda hizmet alımları için toplam 10,4 milyar TL kira ödedi. Bu devasa tutar içinde en büyük payı 3,3 milyar TL ile üst düzey personel servis kiralama ald. İkinci sırada ise 2,5 milyar TL ile taşıt kiralama yer tuttu. Kamu, kiralık hizmet binaları için 1,6 milyar TL, hava taşıtı kiralama için ise 1,8 milyar TL harcama yaptı. Bu tablo bile tasarruf söyleminin ne kadar samimiyezsiz

olduğunu gözler önüne seriyor.

Ancak savurganlık yalnızca taşıt ve bina kiralalarıyla sınırlı değil. Kamunun “temsil, tanıtım ve ağırlama” adı altında yaptığı harcamalar da 8 ayda 935,7 milyon TL’ye ulaştı. Bu kalem için yıllık bütçe 1,4 milyar TL olarak belirlenmişti. Yani yılın bitmesine aylar kala bütçenin neredeyse tamamı tüketildi. Kamu kaynakları, lüks otellerdeki davetlerde, yandaş etkinliklerde ve itibardan tasarruf edilmeyen törenlerde harlandı.

Öte yandan, kamu çalışanlarının servisi kaldırılıyor, işçiye, emekçiye, emekliye açlık sınırının altında maaş reva görülüyor. Halktan kısmak kolay ama sıra sarayın lüksünden, bakanlıkların şatafatından, özel jetlerden ve kiralık araçlardan tasarruf etmeye gelince kimsenin sesi çıkmıyor. Yıllardır sürdürülen bu anlayış,

içinde yaşadığımız düzenin sadece sömürüye değil aynı zamanda bu sömürü üzerinden şekillenen rant ve talana dayandığını gözler önüne seriyor. Tasarruf adı altında yaratılan bu eşitsizlik, krizin yükünü yine dar gelirlinin sırtına yıkıyor.

İktidar, tasarruf söylemleriyle

bizleri oyalanırken, yönetenler lüks içinde yaşamaya devam ediyor. Bu düzenin adaletle, akılla, halktan yana bir anlayışla uzaktan yakından ilgisi yok. Gerçek tasarruf, halka değil saraya ve onun çevresine dayatılmadıkça, bu ülkenin kaynakları hep bir avuç ayrıcalıklı için harcanmaya devam edecek.

Türk Metal gerçeği

Kapitalistler işçi sınıfının örgütlü mücadelesini zayıf düşürmek için her türlü kirli yol, yöntem ve aracı kullanmaktan geri durmazlar. Bunlar arasında sendikal ihanet şebekelerinin özel bir rolü vardır. Ve Türkiye söz konusu olduğunda, bu ihanet şebekelerinden birinin yeri çok daha ayırdır. Türk Metal Sendikası isimli bu çete, sadece sermaye sınıfı adına metal işçisini denetim altında tutan bir ihanet şebekesi değildir. Aynı zamanda varlık nedeni sınıf mücadelesine düşmanlık olan bir kontra örgütlenmedir.

O günkü adıyla Türkiye Metal-İş Federasyonu 1963 yılında Türk-İş'in kurucu üyeleri arasında bulunan Kırıkkale Makine ve Kimya İşçileri Sendikası (Kırıkkale Metal-İş), Ankara Makine Kimya İşçileri Sendikası (Ankara Metal-İş) ile Elmadağ Barut ve Patlayıcı Maddeler İşçileri Sendikası'nın girişimi ile kuruldu. 1970 yılında gerçekleştirdiği genel kurulda kuruluş gerekçesi şöyle anlatılmaktadır: “Türkiye Metal-İş Federasyonu, (...) sendikal hak ve özgürlüklerin işkolumuzdaki bir takım sendikaların özellikle DİSK'in kurucusu Maden-İş'in bu özgürlükleri yanlış bir istikamete kaydırmak, sosyalist bir düzen kurma hevesi içerisinde aşırı sol

propaganda yapmak, sermaye düşmanlığını teşvik ve tahrik etmek, işçi haklarından öte politik bir doğrultuya kaymak istidadında bulunan çalışmalarının neticesi olarak doğmuştur.”

Yani, hiçbir ek değerlendirme yapmaya gerek kalmadan varlık nedenlerinin metal işçisinin hak mücadelesini güçlendirmek değil, tam tersine Maden-İş ile birlikte yükselen bu mücadeleyi baltalamak olduğunu kendileri söylemektedir. 1973'te “milli tip” sendikaya geçilmesi kararı ile birlikte federasyondan sendikaya dönüşen Türk Metal, '60'lı ve '70'li yıllar boyunca DİSK ve Maden-İş öncülüğünde yürütülen örgütlenme ve mücadelelere dönük kontra saldırılar dışında hiçbir varlık göstermemiştir.

“Türk Metal”in metal işçisinin ve Türkiye işçi sınıfının tepesine çöreklenmesi doğrudan 12 Eylül askeri faşist darbesinin eseridir. “Bugüne kadar işçiler güldü, artık gülme sırası bizde” diyerek 12 Eylül'ü ayakta alkışlayan kapitalistler, metal işçisini denetlemek ve mücadele iradesini kırmak için Türk Metal'in önünü özellikle açtılar. DİSK ve Maden-İş'in faaliyetleri darbe ile yasaklanırken, 1983 yılında çıkarılan geçici bir kararnameyle

sendika üyeliğinde o dönem zorunlu olan noter şartı kaldırıldı. Kapitalist patronların Türk Metal'e verdiği listelerle, işçiler kendi iradeleri dışında bu sendikaya üye yapıldılar. İşçilerin çoğunun bundan haberi bile yoktu. Böylece Türk Metal'in 12 Eylül öncesinde 15 bini geçmeyen üye sayısı, 1983'te 75 bine, 1986'da ise 130 bine ulaştı.

O günden bugüne, kapitalistlerin kendisine bahsettiği bu imkânla birlikte Türk Metal, sadece diyet borcunu ödemekle kalmadı, varlık nedeninin gereği neyse onu yaptı. 12 Eylül'le birlikte kurulan yeni çalışma rejiminin en önemli aktörlerinden biri haline geldi.

En önemli görevi, metal işçisinin ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarına boyun eğmesinin sağlanmasıydı. Ücretler düşürülür, sosyal haklar tırpanlanır, çalışma koşulları sürekli olarak ağırlaşırken en ufak bir itiraz bile geliştirmediler. Dahası itiraz eden işçilerin tespit edilmesi görevini üstlendiler ve işten atılmasına aracılık ettiler. Bir işçi sendikasının yerine getirmesi gereken en sıradan görevleri ortada bıraktılar ve şirketlerin insan kaynakları departmanı gibi davrandılar. Fabrikalarda yarattıkları korku iklimi ve kullandıkları çetevari yöntemler bu görevi “başarıyla” yerine

getirmelerinde en önemli etken oldu. Böylece metal işçisinin MESS düzenine uysalca boyun eğmesinin yanında geçmiş mücadele deneyiminin iğdiş edilmesinin ve metal işçisinin sendikal bilincinin tırpanlanmasının da koşulları yaratıldı. Bu yanılla Türk Metal çetesi, bugün işçi sınıfının yaka silkittiği ama çıkış yolu bulmakta zorlandığı sömürü koşullarının en önemli mimarlarından biridir. “Üretmek, kazanmak, kazandırmak istiyoruz!” sloganı ile formüle ettikleri çalışma rejiminde üreten ve kazandıran işçiler, kazanan ise MESS ve kapitalistler ile birlikte kendileridir.

Elbette metal işçisinin bu ihanetçi ve işbirlikçi düzene karşı öfkesinin patladığı dönemler de yaşandı. 1998'de, 2012'de ve özellikle 2015'te bunun çarpıcı örneklerini gördük. 2015'teki öfke, Metal İşçileri Birliği'nin yönlendiriciliğiyle hızla kitleselleşti ve sadece metal işçisinin değil, Türkiye işçi sınıfının en önemli ve en kitlesel mücadele deneyimlerinden birini ortaya çıkardı.

Dalga dalga yayılan eylemlerle, yüz bine yakın işçi Türk Metal'den istifa etti. Türkiye'nin en büyük metal fabrikalarında günlerce süren iş durdurma ve fiili işgal eylemleri

gerçekleşti. Bu büyük başkaldırının temelinde, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları, yani doğrudan MESS düzeni vardı. Ancak öfkenin doğrudan yöneldiği hedef, bu düzenin koruyuculuğunu yapan Türk Metal çetesi oldu.

Bu büyük öfke patlamasında, sorunun kaynağı ile görünen yüzü arasındaki bağı güçlü bir şekilde kuramamak metal işçisinin en önemli zayıflığı olarak öne çıktı. Türk Metal işçiler üzerindeki hâkimiyetini ve denetimini kaybederken, MESS kurduğu sömürü düzenini korumak için devreye girdi ve öz çocuğu olan Türk Metal'i yeniden kurtarmayı başardı.

Metal Fırtına'nın ardından, bir süreliğine de olsa Türk Metal çetesi, bir "işçi sendikası" görüntüsü vermeye özen gösterdi. Temsilciler bantlar arasında dolaşmaya başladı. O güne kadar işçilerin imza atılana kadar haberinin bile olmadığı toplu sözleşme süreçlerinde anketler yapıldı, bilgilendirme toplantıları düzenlendi. Hatta kimi zaman göstermelik eylemler organize edildi.

Ancak tüm bunlar, metal işçisinin bir kez daha büyük bir öfkeyle karşılarına dikilmesinden duydukları korkuyla atılan yüzeysel

ve sahte adımlardan ibaretti. Çünkü Türk Metal'in temel varlık nedeni ve sermaye adına üstlendiği misyon, olduğu gibi yerinde duruyordu.

Bugün, yeni bir MESS Grup Toplu Sözleşme sürecine girerken, tüm bu gerçeklik bir kez daha çıplak biçimde karşımızda duruyor. Türk Metal çetesi, yalnızca hazırladığı TİS taslağıyla değil, fabrikalarda alttan alta yaydığı "Bu dönem işimizi koruyalım yeter" anlayışıyla da işçilere şimdiden teslimiyeti dayatıyor. Öyle ki her bir fabrikada "yüksek zam alırsak işten çıkarmalar olur" diyerek işsizlik sopasını kapitalistlerden önce kendi eline almış durumda.

Niyetleri ise gayet açık: Metal işçisinin derinleşen ekonomik yıkıma karşı biriken hoşnutsuzluğunu bastırmak ve bir kez daha MESS patronlarının çıkarlarını korumak.

Açık ki metal işçisinin MESS düzenini yenmek, insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak için bu ihanetçi-işbirlikçi çeteyi sırtından atmaktan başka bir yolu bulunmuyor. Metal işçisinin bunu başaracak gücü ve kapasitesi fazlasıyla var. Yapması gereken ise deneyimlerden dersler çıkararak harekete geçmekten başka bir şey değil.

Metal Fırtına Dersleri Broşürü'nden: "Metal Fırtına", "sınıfa karşı sınıf" duruşunun, siyasal sınıf bilincinin tarihsel önemini bir kez daha kanıtlamıştır!

Düşük ücretler de, işçi aidatı ile beslenen sendikal ihanet şebekeleri de işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı sömürünün sadece görünen yüzleridir. İşçi sınıfının yoksulluğa ve sefalete mahkûm edilmesi ve sözde sendikacıların işyerlerinde patron temsilcisi gibi davranması, kapitalistlerin kurdukları sömürü düzeninin kesintisiz bir şekilde devam etmesi içindir.

İşçiler daha iyi bir ücret için, sendikal demokrasi için ve diğer talepleri için elbette mücadele edecekler. Ama işçi sınıfı, bu haklı talepleri için mücadele ederken bu talepleri ortaya çıkaran gerçek nedeni hiçbir zaman unutmamak zorunda. Bunu unuttuğu her durumda, üç kuruşu beş kuruş yapmak isterken attığı her adımda, kapitalistler ondan çok daha fazlasını çalmak için her şeyi yapıyorlar. Çünkü işçiler tek bir noktaya odaklanırken, kapitalistler bir sınıf refleksi ve bilinci ile davranıyorlar.

Söz konusu olan "Metal Fırtına" olduğunda, işçilerin tepkisine neden olan Türk Metal çetesi sadece basit bir piyondur. Onu kapitalist patrona ya da devlete şikâyet etmek, aradan çıkartarak patronlarla sorunsuz anlaşabileceğini düşünmek, metal işçisinin o günkü bilinçleri ile düşükleri hataların en önemlilerinden biriydi. Çünkü onlar, Türk Metal'in koruyuculuğunu yaptığı düzenin gerçek sahipleriydiler. Ve asıl mücadelenin onlara karşı verilmesi gerekiyordu.

Bu ise bu broşürün başından beri vurguladığımız sınıfsal ilişkiler konusunda net bir bilince sahip olmayı zorunlu kılıyor. Karşımızda sendikacılar, kötü niyetli yöneticiler ya da tek tek kapitalistler yok. Karşımızda bir sınıf var. Ve işçiler bu "kapitalist

sınıf'a karşı bir "sınıf" olmak zorunda.

İşçi sınıfı bunu başarabildiği oranda, verdiği mücadelelerde kritik anlarda karşılarına çıkarılan bilinç bulandırıcı tuzaklara da düşmeyecektir. Burjuvazinin milliyetçiliği, mezhepçiliği ya da türlü türlü değer yargılarını kullanarak birliğini bozmasına izin vermeyecektir. "Metal Fırtına"da da örneklerini gördüğümüz bu girişimleri, kapitalistler ve onların devleti her işçi eyleminde piyasaya sürmektedir. Bunu boşa çıkarmak ancak siyasal bir sınıf bilincine sahip olmakla, bu bilinci "sınıfa karşı sınıf" duruşu ile örgütlemekle mümkün olabilir.

Bu yanı sıra "Metal Fırtına", kitleliliği ve yaygınlığı ile 12 Eylül sonrasının en önemli işçi eylemlerinden biri olsa da, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinin zayıflığının da kendini en belirgin, en çarpıcı bir biçimde ortaya koyduğu bir eylemlilik oldu. Ve tam da bu nedenle işçi sınıfı halihazırda yaşadığı eylemli süreçlerden bir mücadele birikimi yaratarak çıkamıyor. Bu kısır döngüyü aşmak ise ancak işçi sınıfının politik mücadele sahnesine çıkması ile mümkün olabilir. Daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için verilen mücadeleler ancak bu şekilde sonuca ulaşabilir ve kalıcı kazanımlar elde edebilir.

Filistin haklı ile enternasyonal dayanışma büyüyor!

Filistin halkına yönelik yıllardır sürdürülen saldırı politikaları son aylarda yıkıcı bir aşamaya geçti. Siyonist İsrail başta Gazze’de olmak üzere Filistin halkını topyekûn imha etmeyi hedefleyen saldırılarını tırmandırıyor. Uygulanan abluka, mazlum bir halkı dünyanın gözleri önünde açlığa mahkûm ediyor. On binlerce insanın yaşamını yitirdiği, altyapının yok edildiği ve en temel insani ihtiyaçların karşılanamaz hale geldiği Gazze, dünyanın dört bir yanından işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin yükselttiği dayanışma sesleriyle ayakta durmaya çalışıyor.

Son üç ayda, İtalya başta olmak üzere birçok ülkede işçi sınıfı, Filistin halkına yönelik saldırılara ve abluka politikalarına karşı harekete geçti. Sokak gösterileri ve genel grev eylemleri gerçekleştirildi. İtalya’da USB ve liman işçileri birlikleri Cenova, Livorno ve Ravenna limanlarında İsrail’e silah taşıyan gemilere yükleme yapmayı reddetti. 22 Eylül’de ise CGIL (İtalya Genel Emek Konfederasyonu) ve diğer sendikaların katılımıyla ulaşım, kamu hizmetleri ve eğitim sektörlerinde genel grev örgütlendi.

Filistin halkıyla dayanışma çağrısı yapılarak, İsrail’le tüm ilişkilerin kesilmesi talep edildi.

Güney Afrika işçileri tarafından da benzer bir tutum sergilendi. Durban Limanı’nda İsrail bağlantılı bir gemi işçilerin müdahalesi sonucu boşaltılmadı. Belçika’da sendikalar, hava kargo çalışanlarına İsrail’e askeri malzeme taşımamaları yönünde çağrı yaptı. Fas’ın Kazablanka kentinde liman işçileri, İsrail’e askeri parça taşıdığı belirtilen gemilere hizmet vermeyi reddetti. Şili, Kolombiya ve Arjantin’de de kamu emekçileri, öğretmen sendikaları ve sağlık çalışanları genel greve giderek, İsrail’le ilişkilerin askıya alınmasını talep ettiler.

Vicdani tepkiler olmanın ötesine geçen bu eylemler, savaşın lojistik ve üretim ayağına doğrudan müdahale eden enternasyonal sınıf dayanışmasının etkili örnekleri haline geldiler.

Dünyanın dört bir yanından işçiler ve emekçiler Filistin’de yaşananlara karşı seslerini yükseltirken, Türkiye işçi sınıfına da bu konuda önemli bir sorumluluk düşüyor. İsrail ile

askeri, ticari ve teknolojik işbirliği hâlâ devam ediyor. İktidar tarafından “ticari ilişkileri kestik” yönünde açıklamalar yapılsa da, gerçekte başka ülkeler üzerinden ticaret sürdürülüyor.

Bugün Türkiye’de işçi sınıfı ekonomik kriz, artan yoksulluk, düşük ücretler ve güvencesizlikle boğuşurken, Filistin halkına yönelik savaş ve imha politikalarını görmezden gelemeyiz. Limanlarda, sanayi bölgelerinde ve kamu kurumlarında çalışan emekçiler olarak, tıpkı İtalya’daki sınıf kardeşlerimiz gibi emperyalist savaş politikalarına karşı açık bir tavır almalı, gerçekleşen eylem ve grevlerin bir parçası olmalıyız.

İşçi sınıfının enternasyonal dayanışması ve mücadelesi sadece savaşlara karşı değil, aynı zamanda kapitalizmin krizlerine, yoksulluğa ve adaletsizliğe karşı da bir çıkış yolu sunmaktadır. Bugün tüm dünyada savaş tamtamlarının çalınması ve savaş hazırlıkları bahanesiyle kazanılmış haklarımızın gasp edilmesi, bu mücadelenin ne kadar acil ve hayati olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

İşçi sınıfının enternasyonal dayanışması ve mücadelesi sadece savaşlara karşı değil, aynı zamanda kapitalizmin krizlerine, yoksulluğa ve adaletsizliğe karşı da bir çıkış yolu sunmaktadır. Bugün tüm dünyada savaş tamtamlarının çalınması ve savaş hazırlıkları bahanesiyle kazanılmış haklarımızın gasp edilmesi, bu mücadelenin ne kadar acil ve hayati olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Rojin'in sessizliği, bizim çılgınlığımıza dönüşmeli!

Bundan bir yıl önce Van Gölü kıyısında cansız bedeni bulunan 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Rojin Kabaış'ın ölümü, Türkiye'de kadın olmanın, Kürt olmanın ve genç olmanın ne anlama geldiğini bir kez daha acı bir şekilde gözler önüne serdi. Rojin'in hikâyesi bize bir kez daha hatırlatıyor: Bu sistem yaşamı değil, ölümü örgütlüyor.

Rosa Luxemburg'un "Ya barbarlık ya sosyalizm" sözü bugün Rojin'in ardından yükselen sessizlikte yankılanıyor. Çünkü barbarlık artık yalnızca savaş meydanlarında değil; sokakta yürüyen kadının bakışında, üniversiteye giden gencin korkusunda, göl kıyısında bulunan cansız bedende karşımıza çıkıyor.

Yetkililer, alışıldık olduğu üzere sessiz kaldı, dosyaya yine gizlilik kararı kondu. Ailesinden,

arkadaşlarından, kamuoyundan yükselen sorular cevapsız bırakıldı. Rojin unutulsun, belirsizlik içinde kalan olaylardan biri olsun istendi.

Ama biz susmayacağız, unutmayacağız. Bir göl kenarında kaybolan genç bir yaşamın en nihayetinde bu düzenin çarklarının ürünü olarak yok edildiğini düşünmemiz için çok fazla sebebimiz var.

Biz, emekçi kadınlar olarak yasaların, raporların, komisyonların ve mahkeme kararlarının esasen bu düzenin parçası olduğunu biliyoruz. Bu yüzden Rojin için adaleti kendimiz arayacağız. Daha çok bir araya geleceğiz, daha fazla örgütleneceğiz ve çalınan yaşamların hesabını soracağız. Karanlıkta birimizin daha kaybolmasına izin vermeyeceğiz.

MESS Grup TİS sürecinde kadın işçiler

Metal sektörü denilince hâlâ "Bu sektörde kadınlar pek yok" klişesi öne sürülüyor. Oysa bu, geçmişten kalma ezbere bir söylemdir. Günümüzde metal iş kolunda çalışan kadınların sayısı, gelişen teknoloji ve sektörün ağır sanayi dışında birçok alt alana yayılmasıyla birlikte önemli ölçüde artmıştır. Özellikle elektrik-elektronik gibi alanlarda faaliyet gösteren birçok fabrikada kadın işçilerin sayısı erkekleri aşacak düzeydedir. Bugün metal işkolundaki toplam işçilerin yaklaşık yüzde 20'si yani her beş işçiden biri kadındır. Ve bu oran her geçen gün artmaktadır.

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi, en kritik sözleşme süreçlerinden biri hatta bazı yönleriyle en önemlisidir. Ancak ne yazık ki, bu süreçte kadın işçiler hâlâ yok sayılmakta, varlıkları görünmez kılınmaktadır. Oysa bu sözleşme sadece Grup TİS kapsamındaki işçileri değil, tüm metal iş kolunu ve daha geniş anlamda tüm işçi sınıfını etkileyen bir süreçtir. Bu nedenle meseleye bakarken yalnızca "kaç kadın işçi bu sözleşmeye dahil?" sorusu değil, toplu sözleşmenin tüm kadın işçilerin mücadelesini nasıl etkilediği sorusu esas alınmalıdır.

Doğum ve süt izni, kreş ve çocuk bakımı, kadın işçi sağlığı gibi başlıklar kadın işçilerin özgün talepleridir. Ancak diğer tüm talepler, ücretler, iş güvencesi, sosyal haklar en az bu özgün başlıklar kadar kadın işçiler için de hayati önemdedir.

Bugün masada bulunan üç sendikadan Türk Metal ve Özçelik-İş'in sözleşme taslakları, sadece zam oranları ve sosyal haklar açısından değil, aynı zamanda kadın işçilerin talepleri açısından da bir anlam ifade etmemektedir. Bu sendikaların taslaklarına bakıldığında kadın işçilerin özgün sorunlarına dair tek bir ciddi talebin yer almadığı görülür.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın önceki dönemlerde kadın

işçilere dönük kimi talepleri taslaklara yansıtmış olduğu bilinmektedir. Ancak bu talepler, taslaklara yazıldıktan sonra hızla unutulmakta, mücadele başlığı olarak görülmemektedir.

Birleşik Metal-İş'in 2025-2027 dönemi TİS taslağında yer alan ebeveyn izni (doğumda ve yıl içinde çocukla ilgili oluşabilecek ihtiyaçlar için), kreş yardımı (kadın-erkek ayrımı gözetmeden) ve toplumsal cinsiyet eşitliğine yönelik talepler, biz emekçi kadınlar açısından önemlidir. Ancak bu taleplerin sadece taslakta yer alması değil, işçiler ve sendika tarafından mücadele başlığı olarak sahiplenilmesi ve bu doğrultuda bir mücadelenin örgütlenmesi gerekir. Bu mücadele elbette kadın ve erkek işçiler olarak ortak verilmeli ama kadın işçiler taleplerinin arkasında durarak bu mücadeleye öncülük etmelidir. Sözleşme süreci içerisinde kadın işçilerin hem kendi özgün taleplerini hem de ortak sınıfsal talepleri sahiplenmesi ve öne çıkarması kritik önem taşımaktadır.

MESS Grup TİS sürecine kadın işçilerin penceresinden bakmak; hem onların yaşadığı özgün sorunları görmek hem de ortak sınıf mücadelesinin bir parçası olduklarını unutmamak anlamına gelir. Kadınların görünmez kılındığı her sözleşme süreci, sadece kadın işçileri değil tüm sınıf mücadelesini zayıflatır.

Bu nedenle; ortak ve özgün taleplerin mücadele başlığına dönüşebilmesi için kadın işçilerin örgütlü hale gelmesi, bu sürecin öncelikli ve acil adımdır. Taleplerine sahip çıkan, fabrikasında ya da sendikasında oluşturulan komitelerde yer alan, kadın işçi zeminlerinde yürütülen çalışmalara katılan her kadın işçi, sürece güç katacaktır.

Kadın işçilerin iradesi ve örgütlü gücü açığa çıktıkça, toplu sözleşme süreçleri de olağan sınırlarını aşarak yeni bir mücadele düzlemine sıçrayacaktır.

Özgürlüğe adanmış bir yaşam

Ernesto Che Guevara, 9 Ekim 1967'de Bolivya'nın Vallegrande yakınlarındaki La Higuera'da CIA ve Bolivya ordusunca katledildiğinde 39 yaşındaydı. Latin Amerika ülkelerinde sömürücülere, Amerikancı diktatörlere karşı savaşımlara katılmış, Küba Devleti'nin inşasında yer almıştı.

Kimdi Ernesto Che Guevara? Kimliğinde yazanlara göre 14 Haziran 1928'de Arjantin'in Rosario kentinde orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak doğmuştu. Doktorluk mesleğini seçmiş, yüksek öğrenimini tıp fakültesinde tamamlamıştı. Oysa La Higuera dağının zirvesinde vurulduğunda elinde Latin Amerika halklarının özgür ve sömürsüz geleceği için tuttuğu tüfeği ve mermileri vardı. Bir doktorken yoksullar için olan hastanelerde ve yoksul kasabalarda gönüllü çalışan Ernesto, bir devrimci olarak Guatemala'da, Küba'da, Kongo'da ve Bolivya'da da gönüllü olarak çarpışıyordu.

Guevara, tıp fakültesinin son sınıfına geçtiğinde arkadaşı Alberto Granadas ile Latin Amerika'nın tamamını bir motosiklet turu ile dolaştı. Bu tur sırasında en yoksul köyleri gördü. Latin Amerika halkının sömürülen köylülerini tanıdı. Bu gezi Che'nin hayatında bir dönüm noktası oldu. Mart 1953'te tıp fakültesini bitirdiğinde yoksul bölgelerde çalışmak için yollara düştü. Cüzamlı hastanelerde çalıştı. Che bu yıllarda yazmaya da başlamıştı. Peru'da yerli halkın hakları

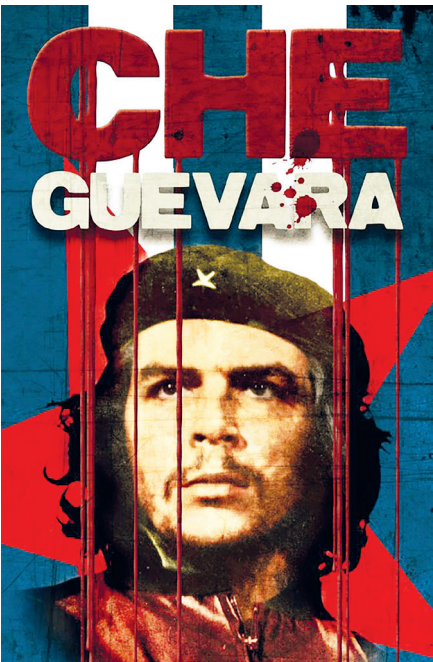
üzerine yazdığı bir yazıdan dolayı tutuklandı. Hapisten çıktığında Guatemala'ya gitti. Burada Amerikancı bir darbe olunca Meksika'ya geçti. Meksika'da birkaç yıl içinde Küba halkı için birlikte çarpışacağı yoldaşları Fidel Castro ve Raul Castro gibi Kübalı devrimcilerle tanıştı. Tarihe 26 Temmuz Hareketi olarak geçen örgütlenmeye katıldı. Burada askeri eğitimler aldı.

Nihayet 25 Kasım 1956'da 26 Temmuz Hareketi'nin militanlarını taşıyan Granma yatı Küba'ya doğru yola çıkıyordu. Che de bu yattaydı. Granma yatı Küba kıyılarına ulaştığında gemidekilerin büyük kısmı Batista rejiminin askerlerince katledildi. Sağ kalanlardan aralarında Che'nin de olduğu 12 kişi Sierra Maestra dağlarında bir araya gelmeyi başararak, gerilla savaşına katıldılar. Ernesto Che Guevara artık bir doktordan çok elinde silahıyla Küba'nın Amerikancı sömürücü diktatörü Batista'ya karşı bir savaşçıydı. Hem iyi bir savaşçı hem iyi bir anlatıcı ve dinleyiciydi. Yoksul Küba köylülerinin ve diğer gerillaların çok kısa sürede saygısını ve sevgisini kazandı.

1959'un başlarında Küba'daki savaş başarıya ulaşıyor, Batista ülkeden kaçıyordu. Zafer ilan edildikten birkaç gün sonra Kübalı olmayan ancak Küba için bu büyük direnişe katılan Ernesto Che Guevara doğuştan Küba vatandaşı ilan edilerek onurlandırıldı. Ernesto yeni Küba'nın inşasında da önemli görevlerde çalıştı.

Toprak reformundan ekonomiye, dış ülkelerde elçiliğe varıncaya dek pek çok görev üstlendi. Bu dönemde birçok ülkeyi ziyaret etti. Bu ziyaretlerde sömürülen ülkeleri de daha iyi tanıdı. 1965 yılına gelindiğinde onun "dünyanın başka ülkeleri benim mütevazî çabalarımı istiyor" diye tanımladığı mücadelelere yelken açtı. Küba'dan ayrılarak Latin Amerika'nın yoksul başka ülkelerine doğru yola çıktı. Tekrardan gerilla mücadelesine katıldı. Kongo'ya ve Bolivya'ya gitti. Bolivya'da La Higuera'da CIA ve emperyalistlerce iş birliği halindeki Bolivya ordusu tarafından yakalandı ve 9 Ekim 1967'de infaz edildi.

Enternasyonalist devrimci kimliğiyle bilinen Ernesto Che Guevara, Guatemala'dan Küba'ya, Meksika'dan Kongo ve Bolivya'ya dek bir dizi ülkede mücadele yürüttü. Kendi geleceğini bu yoksul insanların geleceği ile bir tuttu. Bıraktığı mektuplardan birinde çocuklarına, "Her şeyden önce dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir kişiye karşı yapılan haksızlığı daima yüreklerinizin en derin yerinde hissedin" diyordu. Öyle ki o Latin Amerika'nın yüzlerce yıldır sömürü altında yaşayan halklarının yaşadığı acıları yüreğinin en derin yerinde hissediyordu. Birçok yerli dilin olduğu Latin Amerika ülkelerinde kimi zaman en yakınında dilini bilmediği gerillalar ve halkla omuz omuza mücadele etti. İnsan olmanın, yaşamının gereğiymiş özgürlük için mücadele etmek.

Hanzala hep 10 yaşında, hep sırtı dönük...

“Naci’nin Filistinlisi, sırf veraset yoluyla Filistinli olanlar değildir. Naci’nin bakışında tüm yoksullar Filistinlidir. Tüm mazlumlardan, ezilenlerden, kuşatılanlardan, gelecek ve devrim... Hepsi Filistinlidir.”

Mahmut Derviş

Hanzala; yalın ayak, elleri arkadan bağlı, üstü başı yamalı bir çocuk... Hanzala, hep on yaşında, hiç büyümedi... Hanzala’nın hep sırtı dönük, yüzünü hiç görmedik...

Naci el-Alî, İsrail’in kurulduğu 1948 yılında “Nakba” (Büyük Felaket) sırasında evlerinden sürülen yaklaşık 1 milyon Filistinliden biri. El-Alî, Nakba yaşandığında 10 yaşındaydı. Hanzala 10 yaşında bir çocuk olarak O’nun kaleminden doğdu. Hanzala hiç büyümedi, çünkü zaman Filistinliler için topraklarından sürgün edildiklerinde “durmuştu”. Hanzala’nın yaşlanmasına izin vermek mültecilerin içinde bulunduğu durumu normalleştirmek demekti Naci için. Hanzala, ancak Filistinliler evlerine döndüğü zaman büyümeye başlayacaktı.

Naci el-Alî’nin oğlu Halid’in anlatımıyla “Hanzala fakir bir çocuk. Pek iyi görünümüne değil, ayakları çıplak, kıyafetinde yamalar var, saçları dağınık. Yani sahip olmayı hayal ettiğiniz çocuk değil. Hanzala bir yönüyle babamın vicdanını temsil ediyor. Hiç yalan söylemeyen, sonuçları ne olursa olsun düşündüğünü söyleyen, doğru tarafta olmaya çalışan bir çocuk”. Hanzala, bir pusula ve o pusulanın yönü daima Filistin’e dönük.

Naci el-Alî’nin kaleminde Hanzala,

bazen bir seyirci, bazen ise sessiz bir yargıç. Bir İsraili askerle Filistinli bir çocuğun elmaları eşit paylaşmaya çalıştığı, ancak terazinin hileli olduğunu gördüğümüz bir karikatürde Hanzala orada. Ya da, emperyalist şeflerin kendi çıkarları için Orta Doğu haritasını çizdiği bir toplantıda Hanzala kenarda, onların bu oyununu izliyor.

Sırtını dönerek, işgali, tehciri, yoksulluğu, kendilerine reva görülen hangi zulüm varsa hepsini protesto ediyor.

Hanzala yüzünü dönmek için Filistin’in özgür olmasını bekliyor.

Sadece oyunu kuranlara değil, oyuna ortak olanlara da öfkeli. Katledilen kardeşine kefen yapmak için elindeki beyaz kumaşı sıkıca tutan Filistinli kadına yardım ederken “beyaz bayrak” yapacakları gerekçesiyle kumaşı çekiştiren kalabalığa karşı da sırtı dönük Hanzala’nın.

Mısır’ın İsrail’i tanıyan ilk Arap devleti olduğu Camp David Anlaşması sırasında da orada Hanzala. Yaser Arafat’ın İsrail ile Amerika’nın himayesinde yürüttüğü Oslo Barış Müzakereleri’ne giden süreçte de. Hep doğru tarafta Hanzala. Ne o ne de yaratıcısı Naci el-Alî Filistinlilerin haklı

davasında doğru tarafta olmaktan vazgeçmediler hiç. Bu yüzden Filistinliler O’nu “devrimin vicdanı” olarak isimlendirdiler.

“Devrimin vicdanı” sessizdi ama kulakları sağır eden bir çığlıkla haykırıyordu. O’nun bu sessiz çığlığı yaratıcısının Kuveyt’ten sürgün edilmesine neden oldu. Naci el-Alî 1980’lerin başında eşi ve dört çocuğuyla birlikte Londra’ya yerleşti. Burada uluslararası bir gazetede Hanzala ile birlikte Filistin davasını savunmaya devam etti. Ta ki 22 Temmuz 1987’ye kadar. O gün ofise gitmek için evden ayrıldıktan kısa bir süre “faili tespit edilemeyen” bir silahlı saldırıya uğradı. Ve 29 Ağustos 1987’de beş hafta yoğun bakımda yaşam savaşını verdikten sonra hayatını kaybetti.

Naci el-Alî’nin yüzüne sıkılan kurşunlar Hanzala’nın sessiz çığlığını susturmak için sıkılmıştı. Ama Naci el-Alî’nin dediği gibi Hanzala, çağın hiç ölmeyecek bir tanığıydı. Dünyaya aniden gelmişti ve onu hiç terk etmeyecekti. “Ben de, öldükten sonra bile onun içinde yaşamaya devam edeceğim...” diyordu el-Alî. Öyle de oldu. Hanzala, işgalin, sürgünlerin ve her türlü zulmün karşısında aynı duruşuyla bize gerçekleri hatırlatmaya devam ediyor. Ve yüzünü dönmek için bizi bekliyor...

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Hidromek'te işçinin canı sudan ucuz

Sincan İşçi Birliği yazdı...

Geçtiğimiz gün Component depoda bir arkadaşımız ambulansla hastaneye götürülecek derecede rahatsızlandı. Fakat bu andan önceki şeyler, insan canının patronların düzeninde ne kadar önemsiz görüldüğünü bir kere daha gösterdi.

Öncelikle rahatsızlanan işçi arkadaşımız haftalardır iş nedeniyle sözde gönüllü ama gerçekte zorla mesaiye bırakılıyordu. Çünkü bölümlerinin Component'ten

merkeze bir an önce götürülmesi için Mustafa Bozkurt'un "emri" vardı. Sabah erken saatte rahatsızlanan arkadaşımızın "kötüyüm izin verin" demesine rağmen amiri Emre isimli şahıs "öğleye kadar sabret" cevabını verdi.

Arkadaşımıza ilk müdahale ise ancak yarım saat sonra yapılmıştır. Ne fabrikanın sağlık ekibi ne de devletin ambulansı arkadaşımız

nerdeyse bilincini kaybedecek hale gelinceye kadar ortada görünmemiştir. Durumun asıl vahameti de bu noktadadır; nasıl oluyor da neredeyse bin işçinin çalıştığı bir fabrikada düzenli bir sağlık ekibi, doktor ve ambulans bulunmamaktadır? Bin işçinin hayatı bu kadar mı önemsizdir?

Her şey ortadadır; Mustafa Bozkurt da tüm patronlar gibi kendi kârının derdindedir. İnsan sağlığı onun umurunda değildir. Onları zorlamak bir yana sürekli arkalarını sıvazlayan bir devlet gerçekliği de onları ayrıca pervasızlaştırmaktadır. Hidromek yöneticilerinin ve amirlerin de derdi Mustafa Bozkurt'a bu yolda eşlik etmektir.

Hidromek işçisi de kendi yolunu çizmeli, kendi çıkarını ve de sağlığını korumak için birlik olmalıdır.

Hidromek işçisinin kurtuluşu, birlikte mücadeleden ve derneğimizle çok daha güçlü bağ kurmaktan geçiyor.

CMS'de Türk Metal'in TPI ve işçi düşmanlığı

İzmir'den bir metal işçisi yazdı...

CMS ve TPI işçisi dostlar; bu sözlerimiz başta, size olmak üzere tüm işçi sınıfıdır. CMS Jant fabrikası 26 dünya markası firmaya hizmet etmektedir. Yıllar önce tek fabrikayla kurulan CMS, bugün 4 fabrikaya kadar büyümüştür. Her yerde olduğu gibi CMS büyüdükçe CMS işçisi giderek daha fazla ekonomik darlık içine sıkışmıştır. Bugün toplu sözleşme sürecinde olan CMS işçileri bizzat kendi sendikaları tarafından düşük ücrete mahkûm edilmeye çalışılıyor. Hem de TPI işçilerinin vermiş oldukları onurlu mücadele üzerinden...

Türk Metal kendi konfederasyonuna bağlı bir sendikanın grevi için CMS işçilerine "bakın TPI grevi işte böyle sonuçlar getirir" diyerek CMS işçilerine "aza razı ol, işini kaybetme, başını eğ" diyor.

CMS işçisi dostlar; TPI işçileri ortalama 30-32 bin lira ücret alıyorlar. Yaklaşık 12 yılda 2 bine yakın işçi burada çalışırken astım oldu ve yine sizler gibi bel fitiği gibi rahatsızlıklar yaşadı, işinden atıldı. Yani grev yapmıyorken bunları yaşadı. Bugün grevi suçlayan Türk Metal, işçilerin çalışırken yaşadığı sıkıntılara da "aman susun aza razı olun astım, bel fitiği olun, işten atılın ama grev yapmayın" diyor.

Dostlar; TPI işçilerinin bugün yaşadıkları durum sermaye ve devlet ortaklığının sömürücü düzeninin ve sendikaların basiretsizliğinin bir örneğidir.

Unutmayalım ki; yoksulluk sınırının 89 bin, açlık sınırının 26 bin lira olduğu ülkede, TPI işçilerinin talepleri milyonlarca işçinin de talebidir. Bugün esas sorun TPI işçilerinin dayanışmadan yoksun kalmasıdır. Bugün 50 bin üyeli Petrol-İş Sendikası ve 1 milyon üyeye yakın Türk-İş Konfederasyonu gerekli dayanışmayı ve mücadeleyi verse hem TPI işçilerinin haklı davası hem işçi sınıfı kazanır.

Ama bu tarz mücadele ne Türk Metal'in satılmış bürokratlarının yapacağı iştir ne de Türk-İş ağalarının...

Bugün TPI grevini kötü anlamda kullananlar, açıkça söylüyoruz işçi düşmanıdır, sınıf düşmanıdır.

Satılık Türk Metal ağalarına soruyoruz:

-CMS'de bin işçi ihbarsız işten atıldığında CMS grevde miydi?

-Banka promosyonları işten atılan işçilere tazminat niyetine verildiğinde CMS grevde miydi?

-İnsan Kaynakları işçileri tehdit ettiğinde CMS işçileri grevde miydi?

Her koşulda mücadeleciler işçileri fişleyen, satan ve 284 bin üyenin aidatları üzerinden saltanatı yaşayan bu asalak takımının bugün TPI grevini olumsuz anlamda kullanması tam da işçi düşmanlığından gelmektedir.

CMS işçileri dostlar; TPI işçilerinin 4 aydan fazladır vermiş olduğu mücadeleyi sahiplenmek her emekçinin asıl görevidir. Onlar kazanırsa biz de kazanırız, onlar kazanırsa işçi düşmanları kaybeder. Şimdi bir de bu gözle bakalım TPI grevine ve sahiplenip dayanışma için adımlar atalım.

Yaşasın TPI işçilerinin onurlu grevi!

Hyundai sermayesi örgütsüz işçi istiyor!

İstanbul'dan bir metal işçisi yazdı...

Hyundai, İzmit fabrikasında işçilerine yüzde 20 zam vermiş. Peki aynı Hyundai, İstanbul Asansör fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen işçilere neden haklarını vermiyor?

Şu günlerde birçok basında Hyundai patronundan işçilere büyük zam gibi bir algı yaratılıyor. Bu algının MESS ile başlayan sözleşme sürecine denk gelmesi ayrı bir mesele. Aslında zaten AKP-MHP sermaye iktidarı Orta Vadeli Program'da işçi ve emekçilere genel anlamda ne kadar zam yapılacağını açıklamıştı. Kaldı ki bu zam oranı Amerikan sermayeli Morgan Bankası'nın Türkiye için öngördüğü asgarî ücret artış oranının kendisi aynı zamanda. Ve yakın zamanda imzalanan kamu sözleşmeleri de bunun bir benzeriydi. Hal böyle iken Hyundai sermayesi

İzmit fabrikasında yüzde 20 zam yaparken aynı sermaye tam üç yıldır İstanbul'da Hyundai Asansör fabrikasında çalışan işçilerin sendikal haklarını engellemiş durumda. Hyundai sermayesi, üç yıl sonunda yetki tespiti ile masaya oturan Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçilere toplu sözleşme süreci 2025 Mayıs ayında başlaması gerekirken 2026 yılı ocak ayı olarak dayatıyor. Bu da aslında sekiz ay boyunca sıfır "0" zam demektir.

Sermaye basınında çıkan hiçbir habere itibar edilmemelidir. İzmit fabrikasında yapılan zam son altı aylık enflasyonun üzerine konulan yüzde 7'lik bir farktır. Burada Hyundai sermayesinin asıl amacı örgütsüz işçi politikasıdır. Sermayenin ihtiyaç duyduğu kadar kısıntı bir zamlarla yaratılmaktadır.

Haydi çocuklar, fabrikaya!

İstanbul'dan bir metal işçisi yazdı...

birlikte hazırlandığını gösteriyor. Çocuklara sunulan gelecek, okul değil, fabrikadır.

OSB'lerde kurulan meslek liseleri ve MESEM'lerin sayısı da hızla artıyor. Küçük yaşta sanayi bölgelerine gönderilen çocuklar için "staj" ve "meslek edindirme" gibi ifadelerle sömürü meşrulaştırılıyor. Bu sistem, yoksulluğun sonucunda çocukları eğitime değil, işçiliğe yönlendiriyor.

İŞİG Meclisi'nin verilerine göre sadece ağustos ayında her iki günde bir çocuk işçi, iş cinayetinde hayatını kaybetti. Bu tablo, çocuk emeği sömürüsünün geldiği noktayı gösteriyor. Ancak iktidar, buna rağmen açıkladığı Orta Vadeli Program (OVP) ile çocuk emeği sömürüsünü daha da yaygınlaştırmayı hedefliyor.

OVP sadece bir ekonomik plan değil; çocukların eğitim hakkını yok sayan, onları "mesleki ve teknik eğitim" adı altında sermayeye ucuz iş gücü olarak sunan bir saldırı belgesidir. Programda, mesleki eğitimin özel sektörle iş birliği içinde yapılandırılması hedefleniyor. Bu da patron örgütleriyle

"Çalışmak fazilettir" gibi söylemlerle, sömürü kılıflandırılıyor. OVP'de çocuk emeğinin 10-12 yaşlara indirileceği iddiaları, bu düzenin geldiği noktayı açıkça ortaya koyuyor. Zenginlerin çocuğu koleje, yoksulun çocuğu sanayi tezgâhına gönderiliyor. Bu, açık bir sınıfsal tercihtir.

Bu tabloyu değiştirmek zorundayız. Çocukların yeri fabrika değil; okul, oyun alanı ve kütüphanelerdir. Beceri, yetenek ve isteklerinin açığa çıkarılacağı, geliştirileceği merkezlerdir. İşçi sınıfı bu gidişatı durdurmak zorundadır. Çünkü bu sistem, çocuklara yalnızca yoksulluk, sömürü ve ölüm vaat ediyor.

İş cinayetlerine kurban gitmemek için mücadele etmeliyiz!

İkitelli'den bir tekstil işçisi yazdı...

Ağır çalışma ve yaşam koşullarıyla karşı karşıyayız. Bu koşullar içinde her türlü haksızlığa ve hukuksuzluğa uğrayan biz işçileriz. Emeğimizi gasp ediliyor; fabrikalarda köle yerine koyuluyoruz. Her gün

iş cinayetlerinde bir emekçi arkadaşımızı, yoldaşımızı kaybediyoruz.

Sermayedarlar bununla da yetinmiyor. İşkenceye varan şiddetle dahi işçileri

öldürebiliyorlar. Geçtiğimiz günlerde İkitelli Aymakoop Sanayi Sitesi'nde Cihan Deri'de çalışan göçmen işçi Nicolai Palamarcuc, patronun oğlu ve yeğenleri tarafından alıkonularak işkenceyle katledildi. Benzer şekilde Zonguldak'ta kaçak maden ocağı işleten patronlar tarafından yakılarak öldürülen Vezir Mohammad Nourtani de sermayedarların vahşetiyle karşılaştı. Sermayedarlar kârları ve çıkarları için kendilerine her şeyi mübah görüyorlar.

Bizler ölmek istemiyorsak; insanca yaşamak, iş cinayetlerine kurban gitmemek istiyorsak tek yolumuz

örgütlü mücadeledir. Karşımızda kan emici patronlar var. Onlara karşı tek tek değil, bir sınıf olarak karşı durmalıyız. Göçmen-yerli ayrımı yapmadan, aynı safta birleşmeliyiz. Emeğimizi ve hayatımızı gasp eden bu düzene karşı işçi sınıfının birliği şarttır.

Bu sömürü koşulları bize insanca yaşam sunmayacak; ama birliğimizden aldığımız güçle insanca yaşam ve çalışma koşullarını elde edebiliriz.

Haklarımıza ve hayatlarımıza sahip çıkmak için göçmen-yerli demeden birleşelim, örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim!

Filistin'e ses ver!

Siyonist İsrail'in Filistin'e yönelik işgal, soykırım ve ablukası aylardır aralıksız sürüyor. Tüm dünyanın gözleri önünde bir halk sistematik olarak yok ediliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin efendileri mazlum bir halkın kırımdan geçirilmesine destek sunuyorlar. İşbirlikçi devletler de bu barbarlığa ya aktif biçimde katılarak ya da sessiz kalarak destek veriyorlar.

Filistin'de yaşananlar, kapitalist düzende kâr ve egemenlik hırsı uğruna nasıl tüm insani değerlerin çiğnenebildiğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Bu tablo, emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu ve vicdansızlığını en yalın bir biçimde sergiliyor.

Türkiye'de de saray rejimi bir yandan timsah gözyaşları dökerek Filistin'i istismar konusu haline getiriyor. Diğer yandan ise siyonist İsrail ile her düzeyde ilişkilerini sürdürüyor. Kürsülerde yüksek perdeden dillendirilen "Filistin

davası" söyleminin öteki yüzünde ABD emperyalizmiyle sürdürülen kölece ilişkiler ve imzalanan ticaret anlaşmaları yer alıyor. Saray rejiminin şefi Gazze'yi insansızlaştırmaktan söz eden, İsrail vahşetinin arkasında duran, soykırımın suç ortağı olan Trump'la "iyi ilişkiler" geliştirmekle övünüyor.

İşte böyle bir ortamda değişik uluslardan yüzlerce insanın içinde bulunduğu onlarca gemi, uygulanan ablukayı kırmak için Filistin'e doğru ilerliyor. Sumud Yardım Filosu, tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşen soykırıma karşı durmak için Gazze'ye ulaşmak istiyor. Açlıkla kuşatılan insanlara sadece ekmek değil aynı zamanda umut taşıyor.

Gemiler siyonist barbarlığın yüzüne insanlığı haykırarak, işbirlikçi devletlerin ikiyüzlülüğüne, timsah gözyaşlarıyla süslenen sessizliklerine inat ilerliyorlar.

İnsanlığın ölmediğini, öldürülemeyeceğini göstermek için Gazze'ye varmaya çalışıyor.

Yardım Filosu İsrail'in tüm engelleme girişimlerine ve saldırılarına rağmen kararlılıkla yoluna devam ediyor. Dünyanın birçok ülkesinde işçiler ve emekçiler Filistin ile dayanışma eylemleri düzenliyor. İsrail gemilerini yüklemeyi reddediyor, genel grev gerçekleştiriyor, Filistin halkının yanında olduğunu haykırıyor.

Türkiye'nin işçi ve emekçileri de içinde bulunduğu suskunluktan çıkmalı, farklı ülkelerdeki sınıf kardeşlerinin yükselttiği sese ses vermelidir. Fabrikalarında, meydanlarda, eylemlerde Filistin'de sergilenen barbarlığın karşısında durmalıdır. Ablukanın kaldırılması için, İsrail ile tüm ilişkilerin kesilmesi için bu düzene karşı mücadele etmelidir. Sumud Filosu'nun açmaya çalıştığı yoldan Filistin'e omuz vermelidir.

Türkiye'nin işçi ve emekçileri de içinde bulunduğu suskunluktan çıkmalı, farklı ülkelerdeki sınıf kardeşlerinin yükselttiği sese ses vermelidir. Fabrikalarında, meydanlarda, eylemlerde Filistin'de sergilenen barbarlığın karşısında durmalıdır. Ablukanın kaldırılması için, İsrail ile tüm ilişkilerin kesilmesi için bu düzene karşı mücadele etmelidir. Sumud Filosu'nun açmaya çalıştığı yoldan Filistin'e omuz vermelidir.